

Μετέχων στη διαδικασία: Sven Mahnkopf

Προδικαστικά ερωτήματα

1. Έχει το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 650/2012⁽¹⁾ την έννοια ότι το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού («κληρονομικές διαδοχές») καλύπτει και διατάξεις του εθνικού δικαίου οι οποίες ρυθμίζουν ζητήματα περιουσιακών σχέσεων μετά τον θάνατο ενός συζύγου αυξάνοντας την εξ αδιαθέτου κληρονομική μερίδα του άλλου συζύγου, όπως συμβαίνει με το άρθρο 1371, παράγραφος 1, του γερμανικού Bürgerliches Gesetzbuch [αστικού κώδικα, στο εξής: BGB];
2. Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, έχουν, σε κάθε περίπτωση, το άρθρο 68, στοιχείο ιβ', και το άρθρο 67, παράγραφος 1, του κανονισμού 650/2012 την έννοια ότι η κληρονομική μερίδα του επιζώντος συζύγου μπορεί να περιληφθεί εξ ολοκλήρου στο ευρωπαϊκό κληρονομητήριο, ακόμη και αν η μερίδα αυτή είναι κατά ένα μέρος αυξημένη λόγω ρυθμίσεως που αφορά τις περιουσιακές σχέσεις των συζύγων, όπως αυτή που προβλέπει το άρθρο 1371, παράγραφος 1, BGB;

Εάν τούτο δεν ισχύει καταρχήν, μπορεί να γίνει δεκτό κατ' εξαίρεση σε περιπτώσεις στις οποίες
 - α) ο σκοπός του κληρονομητηρίου περιορίζεται μόνο στην άσκηση των δικαιωμάτων των κληρονόμων σε συγκεκριμένο άλλο κράτος μέλος και σε σχέση με περιουσία του κληρονομούμενου ευρισκόμενη στο εν λόγω κράτος μέλος και
 - β) οι υποθέσεις κληρονομικής διαδοχής (άρθρα 4 και 21 του κανονισμού 650/2012) και –ανεξαρτήτως των κανόνων περί συγκρούσεως δικαίων που θα εφαρμοσθούν– τα ζητήματα περιουσιακών σχέσεων των συζύγων κρίνονται με βάση την ίδια εθνική έννομη τάξη;
3. Σε περίπτωση συνολικής αρνητικής απαντήσεως τόσο στο πρώτο όσο και στο δεύτερο ερώτημα, έχει το άρθρο 68, στοιχείο ιβ', του κανονισμού 650/2012 την έννοια ότι η κληρονομική μερίδα του επιζώντος συζύγου, η οποία είναι αυξημένη λόγω της ρυθμίσεως που αφορά τις περιουσιακές σχέσεις των συζύγων, μπορεί να περιληφθεί εξ ολοκλήρου — λόγω της αυξήσεως όμως μόνον ενημερωτικώς — στο ευρωπαϊκό κληρονομητήριο;

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΕ) 650/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 4ης Ιουλίου 2012, σχετικά με τη διεθνή δικαιοδοσία, το εφαρμοστέο δίκαιο, την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων, την αποδοχή και εκτέλεση δημόσιων εγγράφων στον τομέα της κληρονομικής διαδοχής και την καθιέρωση ευρωπαϊκού κληρονομητηρίου (ΕΕ L 201, σ. 107).

Αίτηση προδικαστικής απόφασης την οποία υπέβαλε το Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Ισπανία) στις 14 Νοεμβρίου 2016 — Grupo Norte Facility S.A. κατά Angel Manuel Moreira Gómez

(Υπόθεση C-574/16)

(2017/C 030/26)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εκκαλούσα: Grupo Norte Facility S.A.

Εφεσίβλητος: Angel Manuel Moreira Gómez

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Για τους σκοπούς της αρχής της ισοτιμίας μεταξύ των εργαζομένων ορισμένου και αορίστου χρόνου, πρέπει να θεωρηθούν ως «συγκρίσιμες καταστάσεις» η λύση της συμβάσεως εργασίας λόγω «αντικειμενικών περιστάσεων», βάσει του άρθρου 49, παράγραφος 1, στοιχείο c, του ET, και η λύση της συμβάσεως εργασίας για «αντικειμενικούς λόγους», βάσει του άρθρου 52 του ET, με αποτέλεσμα η διαφορά ως προς την αποζημίωση η οποία υφίσταται μεταξύ της μίας και της άλλης περιπτώσεως να συνιστά άνιση μεταχείριση μεταξύ των εργαζομένων ορισμένου χρόνου και των εργαζομένων αορίστου χρόνου, η οποία απαγορεύεται από την οδηγία 1999/70/ΕΚ του Συμβουλίου⁽¹⁾, της 28ης Ιουνίου 1999, σχετικά με τη συμφωνία πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τη CES, την UNICE και το CEEP;

- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, πρέπει να θεωρηθεί ότι οι σκοποί κοινωνικής πολιτικής που δικαιολόγησαν τη θέσπιση του είδους συμβάσεως της relexo δικαιολογούν επίσης, βάσει της ρήτρας 4, παράγραφος 1, της προπαρατεθείσας συμφωνίας-πλασιού, τη διαφορετική μεταχείριση που συνίσταται στην καταβολή χαμηλότερης αποζημιώσεως για τη λύση της σχέσεως εργασίας, σε περίπτωση που ο εργοδότης επιλέγει ελεύθερα να είναι η συγκεκριμένη σύμβαση relexo ορισμένου χρόνου;
- 3) Προκειμένου να διασφαλισθεί η πρακτική αποτελεσματικότητα της προπαρατεθείσας οδηγίας 1999/70/ΕΚ, αν κριθεί ότι δεν υφίσταται εύλογη δικαιολόγηση σύμφωνα με τη ρήτρα 4, παράγραφος 1, πρέπει να θεωρηθεί ότι η προβλεπόμενη στην προμνησθείσα ισπανική νομοθεσία άνιση μεταχείριση μεταξύ εργαζομένων ορισμένου χρόνου και εργαζομένων αορίστου χρόνου, όσον αφορά την αποζημίωση λόγω λύσεως της συμβάσεως, συνιστά διάκριση η οποία απαγορεύεται βάσει του άρθρου 21 του Χάρτη, με αποτέλεσμα να αντιβαίνει στις αρχές της ίσης μεταχειρίσεως και της απαγορεύσεως των διακρίσεων, οι οποίες συγκαταλέγονται στις γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης;

(¹) ΕΕ 1999, L 175, σ. 43.

Αναίρεση που άσκησαν στις 17 Νοεμβρίου 2016 οι Sun Pharmaceutical Industries Ltd, πρώην Ranbaxy Laboratories Ltd, Ranbaxy (UK) Ltd κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (ένατο τμήμα) στις 8 Σεπτεμβρίου 2016 στην υπόθεση T-460/13, Sun Pharmaceutical Industries Ltd, πρώην Ranbaxy Laboratories Ltd, Ranbaxy (UK) Ltd κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-586/16 P)

(2017/C 030/27)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσες: Sun Pharmaceutical Industries Ltd, πρώην Ranbaxy Laboratories Ltd, Ranbaxy (UK) Ltd (εκπρόσωποι: R. Vidal, A. Penny, Solicitors, B. Kennelly, QC, Barrister)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα

Οι αναιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο:

- να αναρέσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου στην υπόθεση T-460/13, καθόσον με αυτήν απορρίπτεται η προσφυγή τους για ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 19ης Ιουνίου 2013, στην υπόθεση COMP/39226 — Lundbeck (κιταλοπράμη), με την οποία διαπιστώθηκε εξ αντικειμένου παράβαση του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 ΕΟΧ, κατά το μέρος που αφορά τις αναιρεσείουσες·
- να ακυρώσει το άρθρο 1, παράγραφος 4, της προσβαλλομένης αποφάσεως κατά το μέρος που αφορά τις αναιρεσείουσες·
- να ακυρώσει το άρθρο 2, παράγραφος 4, της προσβαλλομένης αποφάσεως καθόσον επιβάλλει στις αναιρεσείουσες πρόστιμο ή, επικουρικός, να μειώσει το ποσό του προστίμου· και
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά και λοιπά έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν οι αναιρεσείουσες και να λάβει κάθε άλλο μέτρο που θα κρίνει πρόσφορο.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

1. Το Γενικό Δικαστήριο εφάρμοσε εσφαλμένα το κριτήριο για τη στοιχειοθέτηση της «εξ αντικειμένου» παραβάσεως του άρθρου 101, παράγραφος 1, που καθιέρωσε το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΔΕΕ) στην υπόθεση Cartes Bancaires κατά Επιτροπής, C-67/13 P, ECLI: EU:C:2014:2204 (στο εξής: υπόθεση Cartes Bancaires). Η συμφωνία μεταξύ των αναιρεσειουσών και της H. Lundbeck A/S (στο εξής: Lundbeck), η οποία τέθηκε σε ισχύ στις 16 Ιουνίου 2002 (στο εξής: συμφωνία), δεν ήταν, ως εκ της φύσεώς της, επιζήμια για τον ανταγωνισμό. Σκοπός της, εκ πρώτης όψεως, ήταν να διευθετήσει διαφορά αφορώσα διπλώματα ευρεσιτεχνίας μεταξύ των αναιρεσειουσών και της Lundbeck. Για να διαπιστωθεί αν η συμφωνία ήταν πράγματι επιζήμια για τον ανταγωνισμό, έπρεπε η Επιτροπή να εξετάσει τα αποτελέσματά της.